

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 789/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti RAVAK SLOVAKIA spol. s r. o., Einsteinova 11, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou MAPLE & FISH, s. r. o., Dunajská 15/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru Bratislava, odboru kriminálnej polície, 2. oddelenia vyšetrovania sp. zn. KRP-93/2-VYS-BA-2015 z 2. júla 2015, uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava V sp. zn. 1 Pn 654/15/1105 z 28. júla 2015 a postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 722/15/1100 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti RAVAK SLOVAKIA, spol. s r. o., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. novembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti RAVAK SLOVAKIA spol. s r. o., Einsteinova 11, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského riaditeľstva

Policajného zboru Bratislava, odboru kriminálnej polície, 2. oddelenia vyšetrovania (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) sp. zn. KRP-93/2-VYS-BA-2015 z 2. júla 2015, uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava V (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. 1 Pn 654/15/1105 z 28. júla 2015 a postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 722/15/1100. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 5. novembra 2015.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že uznesením krajského riaditeľstva sp. zn. KRP-93/2-VYS-BA-2015 z 2. júla 2015 bolo podľa ustanovenia § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté trestné oznámenie sťažovateľky z 18. marca 2015 vo veci podozrenia zo spáchania obzvlášť závažného zločinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 až 4 písm. a) Trestného zákona a trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 Trestného zákona (v oboch prípadoch v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona).

Uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 654/15/1105-5 z 28. júla 2015 bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľkou proti uzneseniu krajského riaditeľstva.

Sťažovateľka podala 27. augusta 2015 krajskej prokuratúre podnet na preskúmanie zákonnosti postupu okresnej prokuratúry pri vybavovaní sťažnosti v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 654/15/1105. Listom krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 722/15/1100-6 zo 16. septembra 2015 doručeným sťažovateľke 21. septembra 2015 bol podnet odložený ako nedôvodný s tým, že vo veci sa žiadne opatrenie nevykoná.

Sťažovateľka poukazuje na to, že 4. júla 2007 uzavrela zmluvu o poskytovaní právnych služieb s advokátom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „advokát“), zároveň mu bolo udelené splnomocnenie, na základe ktorého advokát zastupoval sťažovateľku v súdnom spore vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 26 Cb 162/2007 o zaplatenie sumy 38 381 720,32 Sk s prísl. Odmena advokáta za zastupovanie bola dohodnutá ako hodinová vo výške 2 000 Sk za 1 hodinu.

Dňa 1. augusta 2008 bola medzi sťažovateľkou a spoločnosťou V. K. Konzulex s. r. o. (ďalej len „V.K. Konzulex“), uzavretá zmluva o spolupráci a zároveň aj dodatok k tejto zmluve, predmetom ktorého bol záväzok V. K. Konzulex zabezpečiť sťažovateľke právne zastúpenie v súdnom spore. Treba pritom vedieť, že jediným spoločníkom V. K. Konzulex je advokát. Odmena za zabezpečenie právneho zastúpenia mala byť dojednaná s prihliadnutím na tarifnú odmenu podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „advokátska tarifa“). K uzavretiu zmluvy o spolupráci a dodatku došlo v čase, keď sťažovateľka už bola v súdnom spore zastúpená advokátom, a preto je zrejmé, že V. K. Konzulex nemohol sprostredkovať advokáta ako právneho zástupcu pre toto súdne konanie.

V priebehu súdneho sporu došlo k absurdnému a účelovému navýšeniu zmluvnej pokuty, čo viedlo k navýšeniu tarifnej odmeny podľa advokátskej tarify.

V zmluve o spolupráci bola svojvoľne dojednaná rozhodcovská doložka a rozhodcovský súd, ktorý je prepojený s advokátom, a teda aj s V. K. Konzulex.

Na podklade uvedených skutočností je sťažovateľka presvedčená o existencii dôvodného podozrenia, že došlo k spáchaniu pokusu označených trestných činov a pokiaľ krajské riaditeľstvo, okresná prokuratúra a krajská prokuratúra zaujali odlišné stanovisko, porušili tým označený článok ústavy, a to zo skutkových a právnych dôvodov, ktoré sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti podrobne rozvádza a analyzuje.

Sťažovateľka žiada vydať tento nález:

„Ústavný súd Slovenskej republiky určuje, že uznesením Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave, Odbor kriminálnej polície, 2. oddelenie vyšetrovania zo dňa 02.07.2015 KRP-93/2-VYS-BA-2015, uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava V zo dňa 28.07.2015 č. k. 1 Pn 654/15/1105-5 a postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave v konaní číslo 1Kn 722/15/1100-6 bolo porušené základné ľudské právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave, Odbor kriminálnej polície, 2. oddelenie vyšetrovania zo dňa 02.07.2015 KRP-93/2-VYS-BA-2015 a uznesenie Okresnej prokuratúry Bratislava V zo dňa 28.07.2015 č. k. 1 Pn 654/15/1105-5 a vec vracia Krajskému riaditeľstvu PZ v Bratislave, Odbor kriminálnej polície, 2. oddelenie vyšetrovania na nové konanie.

Porušovatelia sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi trovy konania v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby (ďalej len „podávateľ podnetu“), ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 31 ods. 3 zákona o prokuratúre podnetom na účely tohto zákona nie je podanie, na ktorého vybavenie sa vzťahuje osobitný zákon.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Z tvrdení sťažovateľky a z pripojených listinných dôkazov je zrejmé, že sťažovateľka síce požiadala prostredníctvom podnetu podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre krajskú prokuratúru o preskúmanie správnosti uznesenia okresného prokurátora, avšak nevyužila ďalší účinný prostriedok na ochranu jej práv, a to opakovaný podnet v zmysle § 34 ods. 1

zákona o prokuratúre. Tým je dané, že nevyužila účinné prostriedky obrany označeného práva, čo zakladá neprípustnosť sťažnosti. Sťažovateľka pritom ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že opakovaný podnet nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Neprichádzal preto do úvahy ani prípadný postup ústavného súdu podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Treba napokon poznamenať, že uznesenie okresnej prokuratúry, ktorým zamietla sťažnosť podanú sťažovateľkou proti uzneseniu krajského riaditeľstva, bolo vydané v rámci Trestného poriadku, a preto prvým úkonom prokurátora v rámci konania o podnete bol list krajskej prokuratúry o odložení podnetu (§ 31 ods. 3 zákona o prokuratúre).

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že v rámci svojej judikatúry už uviedol, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv a slobôd (napr. II. ÚS 42/00). Už aj z tohto dôvodu pripadalo do úvahy odmietnutie predmetnej sťažnosti.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2015